

เกิดมาเพื่อ
 نمود
 / การเกิด

พระธรรมเทศนาโดย
พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต
วัดญาณสังวรารามวรมหาวิหาร จังหวัดชลบุรี

ข้อความแจ้งให้ทราบ

คิดว่าเรื่องที่เราจะกลับไปทำแบบเดิมนี้อาจจะต้องเป็นเรื่องที่ยังต้องรอคอยอีกนาน เพราะถ้าเรื่องโรคนี้ (โรคโควิด-๑๙) มันยังไม่สิ้นสุดลง โอกาสที่เราจะได้อยู่ใกล้ๆ กันเพื่อจะมาฟังเทศน์ ฟังธรรมเหมือนที่บนเขานี้ มันจะทำให้โรคไม่มีวันหมด ถ้ามีใครคนใดคนหนึ่งมีเชื้อมาติดมาแพร่โดยที่ไม่รู้สีกตัว แล้วที่ข้างบนถึงแม้จะกว้าง แต่บางวันคนมาเยอะ คนก็ต้องนั่งใกล้กัน เวลาเดินสวนทางอะไรกัน แล้วจะให้มาคอยจัดระเบียบ มันก็ค่อนข้างที่จะยุ่งยากลำบาก แล้วที่นั่งที่มานั่งของแต่ละคน ถ้าใช้ของส่วนรวมแล้วก็ไม่รู้ว่าคนไหนนั่งแล้วมีเชื้อ หรือไม่มีเชื้ออีก ถ้านั่งเสร็จก็ต้องมาฆ่าเชื้อกันอีก มันก็เลยจะเป็นเรื่องเป็นราวพอสมควร

ฉะนั้นคิดว่าเราเอาทางออนไลน์กันดีกว่า สมัยนี้เขาใช้แบบผ่านทางออนไลน์กัน ผ่านทาง อินเทอร์เน็ต ผ่านทางมือถือกัน ฟังเทศน์ฟังธรรมที่นี้ หรือฟังเทศน์ผ่านมือถือมันก็เหมือนกัน อยู่ที่เรานั่งอยู่ที่คนฟัง ถ้าฟังเข้าใจแล้วก็นำเอาไปปฏิบัติได้ มันก็ได้ผลเหมือนกัน ที่นี้มันอาจจะยากตรงหา ที่ปฏิบัติเท่านั้น หาที่วิวек เพราะเดี๋ยวนี้ที่ไหนเขาก็ ไม่อยากให้คนแปลกหน้าเข้าไป ใครอยู่ที่ไหนเขาก็ จะให้อยู่ที่นั่นไป เพราะไม่รู้จะไปแล้วจะเอาเชื้อไป แพร่หรือไม่ นอกจากว่าทุกคนมีการตรวจเชื้ออยู่ เรื่อยๆ รู้ว่ามีเชื้อหรือไม่มีเชื้อ แต่ไม่มีอะไรจะดี เท่ากับการได้มีวัคซีน ถ้ามีวัคซีนเมื่อไร ทุกคนฉีด วัคซีนปั๊บ มีภูมิคุ้มกันโรค ที่นี้มีใครมีเชื้อมาแพร่ ยังไงก็ไม่ติด ก็มีหลายประเทศพยายามที่จะ ทดสอบวัคซีนกัน ขวาล่าสุดไม่รู้จริงหรือเปล่า ทาง มหาวิทยาลัย Oxford เขากำลังทดลองวัคซีนที่ เขาคิดว่าอาจจะเอามาใช้ได้ภายในเดือนกันยายน เนื่องจากว่าเขาได้ทำวิจัยเรื่องวัคซีนเกี่ยวกับเรื่อง โรคหวัดนี้มาล่วงหน้าก่อนแล้ว เพียงแต่เขามาปรับ เอาเชื้อตัวใหม่นี้เข้ามา ฉะนั้นเขาอาจจะลดขั้นตอน ของการผลิตวัคซีนออกมาได้ โดยปกติเขาว่าต้อง ใช้เวลาปีครึ่งถึงสองปีถึงจะมีวัคซีนที่จะเอามาใช้ เพราะเขาต้องทดสอบให้แน่ใจว่าใช้ได้ผลและก็ไม่ เป็นอันตรายต่อคน ไม่ใช่ไปใช้แล้วเดี๋ยวโรคติด มากับวัคซีนอีก ที่นี้ก็ยิ่งยุ่งไปใหญ่

แต่ก็ขอให้เราใจเย็นๆ เราก็อยู่
ของเราไป ตอนนี้อย่างไรที่มันจะมาแพร่
ส่วนใหญ่ก็แพร่มาจากทางปาก
ทางจุมพฏกันแหละ ดังนั้นเราก็เลยต้อง
ใส่หน้ากากกัน คิดว่าช่วยกัน ถึงแม้เรา
ไม่เป็นหรือคิดว่าเราไม่เป็นเราก็ไม่รู้
ว่าเราเป็นหรือเปล่า คนอื่นเขาอาจจะ
รับเชื้อจากเราโดยที่เขาไม่รู้สีกตัวก็ได้
นอกจากถ้าเราอยู่ห่างกัน อย่างตอนนี้
นั่งอยู่กันห่างกัน ตอนนี้อย่างไรที่จะ
ไม่ใส่หน้ากากได้ แต่ถ้าต้องเข้าไปเดินใน
สถานที่ชุมชน เพราะชีวิตจะต้องดำเนิน
ต่อไป ต่อไปเขาก็จะเริ่มเปิดให้ออกไปทำ
มาค้าขาย ทำมาหากิน ไปซื้อข้าวซื้อของได้
แต่อาจจะต้องมีมาตรการควบคุมป้องกัน
เช่น ใส่หน้ากาก แล้วยืนเข้าแถวก็ห่างกัน
๖ ฟุต หรือ ๒ เมตร แล้วก็พยายามเช็ด
มืออยู่เรื่อยๆ เช็ดมือ ล้างมือ เวลาที่จะ
รับประทานอาหาร หรือเวลาที่จะมีเอา
อะไรเข้าปาก นี่ก็จะช่วยลดการแพร่ได้
แต่มันไม่หมด เขาว่าประสบการณ์ที่ผ่าน
มาพอรอบแรกมันลดลงไป ก็จะทำให้เกิด
การประมาทชะล่าใจ เริ่มเกิดการขี้เกียจ

ที่จะใส่หน้ากากกัน เริ่มขี้เกียจที่จะยืนห่างกัน เพราะนิสัยความเคยชินมันก็
อยากจะกลับไปทำตามความเคยชิน แล้วมันก็จะทำให้เกิดการแพร่โรคระบาด
รอบที่ ๒ ขึ้นมาได้ แล้วแรงกว่ารอบแรกด้วย เช่น ประเทศสิงคโปร์ ตอนต้นนี้
เขาคิดว่าเอาอยู่แล้ว แต่ก็มีรอบที่ ๒ ขึ้นมา ประเทศญี่ปุ่นก็เหมือนกัน ตอนต้น
ก็คิดว่าเอาอยู่แล้ว ฉะนั้นเราก็ต้องเอาบทเรียนและประสบการณ์ของเขาเอ
มาสอนเรา พวกเราโชคดีที่เรามีประเทศอื่นเขามีประสบการณ์ก่อนเรา เราก็
หัดเรียนรู้ไว้ ให้เอาความไม่ประมาทนี้แหละเป็นตัวดำเนินวิถีชีวิตของพวกเรา
อย่าประมาท อย่าไปปล่อยปละละเลยวิธีการต่างๆ ที่เราใช้ป้องกัน อย่าไปคิดว่า
ไม่จำเป็นแล้ว มีโรคน้อยแล้ว แต่นี่เป็นเพียงสถิติที่เขาวัดได้ แต่ตัวเชื้อโรค
จริงๆ นี่ในกลุ่มของเรานี้อาจจะมีคนใดคนหนึ่งมีอยู่ก็ได้แต่ไม่มีอาการ เมื่อเข้านี้
คุยกับหมอเขาก็บอกว่ามีคน ๔ คนมาจากเมืองนอก ไม่มีอาการ แต่เขา
ตรวจแล้วมีเชื้อ ไม่มีอาการเลย เขาก็เลยต้องกักตัวไว้และก็คอยตรวจดูเชื้ออยู่
เรื่อย ๆ ก่อน จนกว่าไม่มีเชื้อเหลืออยู่แล้ว เขาถึงจะปล่อยให้กลับไปบ้านได้

อันนี้ก็เป็นการพูดช่วงหยุดพัก พูดเรื่องเบาๆ ทางธรรมะ แต่อาจจะหนัก
ทางโลกทางร่างกาย แต่ถ้าได้พูดแล้ว ผู้ฟังก็อาจจะได้ความรู้บ้าง จะได้ไม่
ประมาทกัน อย่าไปคิดว่าหมดแล้ว เดี่ยวจัดงานเลี้ยงได้แล้ว จะมีวันเกิดแล้ว
ก็รอไว้ก่อน เดี่ยวแทนที่จะจัดวันเกิดจะได้ไปจัดวันตาย จัดวันเกิดวันนี้ เดี่ยวอีก
๖ เดือนข้างหน้าอาจจะได้ไปจัดวันตายก็ได้ นี่ให้คิดถึงผลกระทบที่จะตามมา
จากการกระทำของเราในวันนี้ เพราะมันไม่ได้เกิดขึ้นปั๊บ มันทำปั๊บไม่ได้เกิดขึ้น
ปั๊บขึ้นมาทันที ●●●

เรื่องการบิณฑบาต

ขอย้ำอีกครั้งหนึ่งเรื่องบิณฑบาต จะเริ่มออกบิณฑบาตใหม่ในวันที่ ๑ พฤษภาคม ได้รับอนุมัติไฟเขียวจากทางหมู่บ้านแล้ว ก็จะได้กลับไปทำกิจวัตรของนักบวชต่อไป พระพุทธเจ้าให้ความสำคัญเรื่องบิณฑบาตเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นประโยชน์ทั้งพระและทั้งฆราวาสผู้ใส่บาตร ฆราวาสจะได้ทำบุญ ทำบุญแบบสบายใจ มั่นใจ เพราะรู้ว่าทำบุญกับคนดี ทำบุญกับคนที่สร้างประโยชน์ให้กับโลก ไม่มีใครสร้างประโยชน์ให้กับโลกได้ดีเท่ากับพระสงฆ์ มีพระพุทธเจ้าเป็นองค์แรก ถ้าใครปฏิบัติได้แบบพระพุทธเจ้า หรือแบบพระสาวกของพระพุทธเจ้านี้ ท่านไม่ได้ทำประโยชน์ให้กับตนเองเท่าไรเลย เมื่อเปรียบเทียบกับประโยชน์ที่ท่านทำให้กับโลก ประโยชน์ของท่านเป็นประโยชน์ทางจิตใจ ใจท่านหลุดพ้นจากความทุกข์แล้ว ท่านไม่ต้องทำอะไรต่อไป แต่ท่านมาทำประโยชน์ให้กับทางโลก ทั้งด้านทางธรรมและทางสงเคราะห์โลก ทางธรรมก็สอนให้ผู้ที่ไม่รู้เรื่องของการเวียนว่ายตายเกิดของดวงจิตดวงวิญญาณ เรียนรู้เรื่องบุญเรื่องบาป จะได้เรียนรู้และจะได้กระทำในสิ่งที่ควรกระทำเพื่อที่จะยกระดับของจิตใจให้มีความสุข มีความเจริญเพิ่มมากขึ้น ท่านทำประโยชน์เหล่านี้ให้กับโลก นอกจากนั้นเงินทองข้าวของ

ต่างๆ ที่ท่านได้รับมาจากญาติโยมที่ทำบุญ ส่วนที่เกินที่ท่านจะใช้ประโยชน์ให้เกิดกับศาสนาได้ ท่านก็โอนให้กับทางโลกไปช่วยเหลือทางโลกไปแล้วแต่กรณี เช่น ตอนนั้นเห็นทางวัดทางพระออกมาทำอาหาร แจกญาติโยมพี่น้อง แจกข้าวสารอาหารแห้ง แจกเครื่องมือเครื่องมืออะไรต่างๆ หรือหน้ากากอะไรต่างๆ เหล่านี้ ฉะนั้นผู้ที่ได้ทำบุญใส่บาตรกับพระนี้จะได้ประโยชน์สองทาง คือได้ทางจิตใจ ได้ความสุข ความอิ่มใจ ได้บุญที่จะยกระดับจิตของตนให้เป็นเทวดา แล้วยังได้สนับสนุนในการช่วยเหลือโลกที่เราอยู่ร่วมกันไม่ให้รู้สึกว่าคุณทอดทิ้ง คนที่ทุกข์ยากลำบากก็จะได้รับการช่วยเหลือ เพราะพระท่านก็ไม่รู้จะเอาข้าวของเงินทองไปใช้อะไร เพราะสิ่งที่ท่านมีคือธรรมในใจของท่านนี้มีคุณค่ามหาศาลกว่าทรัพย์สมบัติข้าวของเงินทองต่างๆ ที่ได้รับจากศรัทธาญาติโยม ท่านก็เอามาแบ่งปันมาช่วยเหลือผู้ที่ตกทุกข์ได้ยากเดือดร้อนกันไป

นี่คือทำไมพระพุทธเจ้าถึงให้ความสำคัญว่าต้องบิณฑบาต อย่างในพุทธกิจ ๕ คือการบิณฑบาต แล้วอีก ๔ กิจ ก็คือการสอนผู้อื่น สอนให้ธรรมะแก่ผู้อื่น การบิณฑบาตของพระจึงเรียกว่าเป็นการโปรดสัตว์ ไม่ได้เป็นการไปเป็นขอทาน เป็นการไปเปิดโอกาสให้สัตว์โลกได้มีโอกาสพัฒนาจิตใจของตน ให้ดีขึ้นให้สูงขึ้น ให้มีความสุขมากขึ้น พระพุทธเจ้าจึงให้ความสำคัญต่อการบิณฑบาต สอนไว้ในหลายที่ด้วยกัน สอนให้กับพระใหม่ พระที่บวชใหม่ สิ่งแรกที่ท่านบังคับให้ผู้บวชให้กับพระคือพระอุปัชฌาย์นี้ต้องสอน คือกิจที่พึงกระทำ ๔ ข้อด้วยกัน ก็คือการออกบิณฑบาตเลี้ยงชีพ ไม่ได้สอนให้ไปนั่งกินตามร้านอาหาร ไม่ให้ไปรอกิจนิมนต์ของญาติโยม สอนให้บิณฑบาตเป็นวัตร เพราะว่าเป็นการฝึกฝนอบรมของนักบวชด้วย นักบวชจะได้ไม่เกียจคร้าน จะได้รู้จักพึ่งตัวเอง แล้วก็จะรู้จักความมกน้อย สันโดษ ให้ยินดีตามมีตามเกิด ได้มากได้น้อย ได้ดีไม่ได้ ถ้ากินเพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้องได้ก็พอ จบ ไม่สำคัญว่าจะถูกปากถูกใจหรือไม่ ถ้ากินแบบมราวาสก็มักจะกินแล้วต้องถูกปากถูกใจด้วย วันนี้จะเลือกกินอะไรดี คิดก่อนแล้ว คิดไว้แล้วว่าจะไปกินอะไรกัน สำหรับพระนี้ไม่มีสิทธิ์ที่จะคิด ดีชะอีกไม่ต้องมาคิดไม่ต้องมากังวล ไม่ต้องมาตีใจ ไม่ต้องมาผิตหวัง พอคิดแล้วอยากจะกินปั๊บ พอไปถึงเวลานั้นแล้วเขาปิดชะก่อนนี้ ไปซื้ออีกไม่ได้กินขึ้นมากก็ผิตหวังอีก ฉะนั้นกินตามมีตามเกิด

แล้วก็ไม่ใช่เกียจ การบิณฑบาตก็ให้ถือเป็นการปฏิบัติธรรม เป็นเหมือนการเดินทางกรรม เดินบิณฑบาตก็ให้มีสติอยู่ทุกระยะของการย่างเท้าของการเปิดฝาบาตรของการรับบาตร ไม่ให้ใจลอยไปในเรื่องราวต่างๆ ทั้งในอดีตหรือในอนาคต ก็จะได้เป็นการปฏิบัติธรรมไปในตัว ท่านเลยสอนพระใหม่ให้ถือการบิณฑบาตเป็นกิจวัตรประจำ แล้วก็ยังสอนในธุดงค์ ๑๓ ให้ถือถือการบิณฑบาตเป็นวัตร เพราะว่าบางทีหลังจากบวชไปแล้วมีคนรู้จักเยอะ คนก็อยากจะอำนวยความสะดวกความสบายให้ ก็อาจจะนิมนต์ไปฉันที่บ้านบ้าง หาอาหารมาถวายที่วัดบ้าง ก็อาจจะทำให้ไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องไปบิณฑบาต พระพุทธเจ้าก็เลยต้องสอนว่าให้ถือการบิณฑบาตนี้เป็นการฆ่ากิเลส เป้าหมายหลักที่แท้จริง

ของการบิณฑบาตนี้ไม่ได้อยู่เพื่อการเลี้ยงปาก
เลี้ยงท้อง แต่เป็นการเพื่อบำเพ็ญกุศลความดี
ความโลภ ความไม่มีสันโดษเล็กน้อย ความเกียจคร้าน
อันนี้เป็นตัวที่จะขัดขวางการเจริญก้าวหน้าในธรรม
ชั้นต่างๆ พอบิณฑบาตแล้วมันจะไม่ขี้เกียจ ฉันเสร็จ
แล้วก็ไปเดินจงกรมต่อได้ มีกำลังวังชา ถ้าไม่ได้
บิณฑบาต ฉันเสร็จแล้วก็ไม่มีแรงจะเดิน หาเตี้ย
หาหมอนต่อ พระพุทธเจ้าจึงให้ความสำคัญเรื่อง
การบิณฑบาต มีการบันทึกไว้ใน ๓ อย่างด้วยกัน
คือในพุทธกิจ ๕ ในกิจของพระที่บวชใหม่ และใน
ธุดงค์วัตร ๑๓

ฉะนั้นการบิณฑบาตจึงถือว่าเป็นกิจวัตรสำคัญ
ของพระปฏิบัติ พระป่า แต่พระอื่นไม่รู้ละ พระอื่น
เขาอาจจะเห็นความสำคัญต่อการไปรับกิจนิมนต์
มากกว่า เพราะต้องเอาอกเอาใจศรัทธาญาติโยม
แต่พระนี่เอาอกเอาใจธรรมมากกว่า หลวงตาท่านเคย
บอกไว้ ถ้าไม่เกรงธรรม ธรรมก็แหลก ถ้าไปเกรงใจคน
ธรรมก็แหลก เมื่อไม่เกรงใจคนต้องเกรงธรรม ถ้าการ
กระทำมันขัดกับหลักธรรม อย่าไปทำ ถึงแม้ว่าจะ
ทำตามใจของคนอื่น ก็ให้เกรงธรรม อย่าไปเกรงใจ
เพราะถ้าไปเกรงใจแล้วธรรมแหลก เห็นไหม ถ้าไม่
บิณฑบาต เดี่ยวก็สั่งอาหารมากินกัน แล้วผลเป็นยังไง
ก็อ้วนทางกาย ส่วนผลทางจิตใจ ทางจิตใจก็อ้วนด้วย
ความโลภ ความอยาก ความโกรธต่างๆ ความหลงต่างๆ

นี่คือเรื่องของการบิณฑบาต หลวงปู่มั่น ท่านเป็นตัวอย่าง ตามที่หลวงตาท่านเขียนไว้ในประวัติ ท่านพยายามบิณฑบาตจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต พอท่านชราภาพมาก ไม่สามารถเดินเข้าไปถึงหมู่บ้านได้ ท่านก็เดินไปครึ่งทาง ชาวบ้านก็ออกมาพบท่าน ครึ่งทาง มาใส่บาตรตรงกลางทาง พอต่อไปไปตรงกลางทางไม่ไหว ไปได้แค่หน้าวัด ชาวบ้านก็มาใส่ที่หน้าวัด ต่อไปท่านไปที่หน้าวัดไม่ไหว ก็บิณฑบาตบนศาลา ไปใส่บาตรท่านบนศาลา ท่านพยายามรักษาข้อวัตรอันนี้ไว้เพราะท่านเห็นความสำคัญ โดยเฉพาะท่านเป็นครูเป็นอาจารย์ ท่านได้ทำตัวเองเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับลูกศิษย์ลูกหา ถ้าท่านไม่ทำก็จะไม่มีการพูดเล่าให้เราได้ฟังกันในวันนี้ พวกเราก็อาจจะไม่เห็นความสำคัญของกิจวัตรในเรื่องการบิณฑบาตได้ ●●●

ความเป็นมาของการบิณฑบาต ของพระวัดญาณสังวรารามฯ

ขอเล่าเรื่องการบิณฑบาตสายบ้านอำเภอ ความเป็นมาของการบิณฑบาตของพระ
วัดญาณฯ ในยุคแรกๆ มีพระจำนวนน้อยก็อาศัยบิณฑบาตรอบบริเวณหมู่บ้าน ชาวบ้าน
ที่อยู่รอบบริเวณวัดญาณสังวราราม ต่อมีมีจำนวนพระเณรเพิ่มมากขึ้น อาหารที่ได้จาก
บิณฑบาตไม่พอเพียง สมเด็จพระญาณสังวรฯ สมเด็จพระสังฆราช ก็เลยปรึกษากับ
คณะสงฆ์โดยมีพระอาจารย์หวันเป็นหัวหน้าคณะสงฆ์ พระอาจารย์หวันนี้เป็นพระปฏิบัติ
สายหลวงปู่มั่น เป็นศิษย์ของพระอาจารย์ขาว (หลวงปู่ขาว) วัดถ้ำกลองเพล สมเด็จพระ
ท่านก็เสนอว่า ทำโรงครัวใหม่ พระอาจารย์หวันท่านก็บอกว่า บิณฑบาตดีกว่า เพราะ
พระปฏิบัตินี้ถือธุดงค์วัตรข้อบิณฑบาต แล้วพอดีมีชาวบ้านบ้านอำเภอ โดยหัวหน้า

คือผู้ใหญ่ผู้เป็นผู้นำบ้าน และเพื่อนชื่อโยมเลียบ สามีของโยมแมว มีศรัทธาในข้อวัตรปฏิบัติของพระอาจารย์ห้วน เป็นพระป่าและเป็นผู้ที่สั่งสอนให้เขาได้รู้จักวิถีปฏิบัติธรรม พาเขาขึ้นไปสร้างสำนักสงฆ์บนเขาชีโอน มีศรัทธาขอนิมนต์ให้พระวัดญาณฯ ไปบิณฑบาต พอดีโยมเลียบนี้ก็มีรถโดยสาร รดสองแถว ก็เลยอาสาพาพระไปบิณฑบาตที่บ้านอำเภอ นี่ก็มาของการไปบิณฑบาตที่บ้านอำเภอ ซึ่งจำได้ว่าเริ่มต้นอยู่ประมาณปี ๒๕๒๖ พอดีตอนนั้นเราได้มาพักอยู่ชั่วคราวเป็นครั้งแรก ก็เลยได้ประสบได้เห็นเรื่องของการบิณฑบาตสายบ้านอำเภอ ต่อมาชาวบ้านอื่นก็ศรัทธา ชาวบ้านชาวแจ้งก็นิมนต์ให้ไปบิณฑบาตจากแจ้ง ชาวบ้านบางเสร่ก็นิมนต์ให้ไปบางเสร่ ชาวบ้านสัตหีบก็นิมนต์ให้ไปบิณฑบาตที่สัตหีบ ชาวบ้านที่กิโล ๑๐ ก็นิมนต์ให้ไปบิณฑบาต นี่ก็มาของสายบิณฑบาตต่างๆ ของวัดญาณฯ ที่เป็นอยู่ในขณะนี้ ●●●

เกิดมาเพื่อหยุดการเกิด

พระธรรมเทศนา โดยท่านพระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต
วัดญาณสังวรารามฯ จังหวัดชลบุรี

การฟังเทศน์ฟังธรรม การศึกษาธรรมะ จะทำให้เราฉลาด ให้ผู้ศึกษาผู้ฟังได้เรียนรู้ในเรื่องที่ไม่เคยเรียนรู้มาก่อน เรื่องที่รู้แล้วก็อาจจะเกิดความเข้าใจดีขึ้นไปตามลำดับ เรื่องที่พวกเราไม่รู้กันคือเรื่องอะไร ก็คือเรื่องที่เราทำให้เกิดกันทำไม มีใครรู้บ้างไหมว่าเราทำให้เกิดกันทำไม มาเกิดแล้วก็ต้องมาดิ้นรนต่อสู้เลี้ยงปากเลี้ยงท้องหาเงินหาทองมายังชีพ แล้วพอมีเงินทองเหลือกินเหลือใช้ก็เอาไปหาความสุขกัน ซื้อข้าวซื้อของ ทำอะไรต่างๆ ที่อยากจะทำ นอกนั้นก็ไปมีครอบครัว ไปมีสามีไปมีภรรยา มีบุตรมีธิดา แล้วก็ต้องมาดิ้นรนต่อสู้กับการมีครอบครัวอีก แล้วก็พอสามารถเลี้ยงดูครอบครัวได้มีกำลังมีฐานะดี ก็ไปหาเงินทองมาเพิ่มมากขึ้น หรือถ้าอยากจะมีอำนาจวาสนาก็ไปหาตำแหน่งอะไรต่างๆ ไปเป็นผู้บริหารของประเทศในระดับต่างๆ ตั้งแต่ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ขึ้นไป นายอำเภอ ผู้ว่าฯ

แล้วก็ไปเป็นรัฐมนตรี ไปเป็นนายกรัฐมนตรี
ไปเป็นผู้แทนราษฎร นี่คือสิ่งต่างๆ ที่พวกเรา
ที่มาเกิดกันนี้มาทำกัน ก็ได้สุขบ้างทุกข์บ้าง
สลับกันไป แล้วในที่สุดร่างกายก็ต้องแก่ เจ็บ
ตายไป แล้วสิ่งต่างๆ ที่หามากันได้แทบเป็น
แทบตายก็สูญหายไปหมด ส่วนผู้ตายก็ไม่รู้
เหมือนกันว่าจะไปไหนต่อหรือไม่ ขึ้นอยู่กับว่า
มีความเชื่อในเรื่องจิตวิญญาณหรือไม่ ผู้ที่ไม่มี
ความเชื่อในเรื่องของจิตวิญญาณ ก็คิดว่าพอ
ร่างกายตายแล้ว ชีวิตของตนก็สิ้นสุดลง ไม่มี
อะไรตามมาต่อไป ในเมื่อร่างกายเป็นตัวตนเป็น
ตัวเรา เมื่อร่างกายมันสิ้นสุดลง เราก็ต้องสิ้นสุด
ลงไปกับร่างกาย นี่คือการเห็นของผู้ที่ไม่เชื่อ
เรื่องจิตวิญญาณ ส่วนอีกพวกหนึ่งมีความเชื่อ
ในเรื่องจิตวิญญาณ เชื่อว่าจิตนี้ไม่ได้ตายไป
กับร่างกาย จิตนี้มาเกาะกับร่างกายตอนที่ม
ีการก่อร่างสร้างตัวของร่างกายขึ้นมา แล้วพอ
ร่างกายคลอດออกมาเจริญเติบโตก็ใช้ร่างกาย
เป็นเครื่องมือไปทำมาหากิน ไปหาลาภ ยศ
สรรเสริญ ไปหาความสุขต่างๆ จากรูป เสียง
กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ชนิดต่างๆ พวกนี้ก็เชื่อว่า
หลังจากที่ร่างกายตายไปแล้ว จิตวิญญาณนี้
ไม่ได้ตายไปกับร่างกาย จิตที่เป็นผู้รู้ผู้คิดผู้สั่งให้
ร่างกายทำอะไรต่างๆ นี้ก็จะเป็นดวงวิญญาณไป
แล้วดวงวิญญาณนี้ก็จะไปสูงไปต่ำ ไปสุขไปทุกข์

ไปได้ไปชั่ว ก็ขึ้นอยู่กับอำนาจของบุญบาปที่ได้
ทำไว้ในขณะที่มีชีวิตอยู่ นี่คือการเห็นของ
ผู้ที่เชื่อในเรื่องของจิตวิญญาณ

ผู้ที่มีความเชื่อในเรื่องของจิตวิญญาณ
ก็จะคิดถึงเรื่องการทำบุญ การทำบาป ก็จะ
พยายามทำบุญเพราะเชื่อว่าการทำบุญนี้จะ
นำความสุขความสบายมาให้กับจิตวิญญาณ
เวลาที่ร่างกายตายไปแล้ว จะพยายาม
ไม่ทำบาป เพราะถ้าทำบาปแล้วจิตวิญญาณ
ก็จะทุกข์ยากลำบาก หลังจากที่จิตวิญญาณ
ไม่มีร่างกายแล้วก็เป็นโลกทิพย์นี่เองที่เป็น
ที่อยู่ของจิตวิญญาณ โลกทิพย์นี้ก็มีส่วนที่มี
ความสุขก็เรียกว่าสวรรค์ชั้นต่างๆ ชั้นที่มีทุกข์
ก็เรียกว่าอบาย ผู้ที่ทำบาปมากกว่าทำบุญ
ก็ต้องไปรับผลบาปที่อบาย ส่วนผู้ที่ทำบุญ
มากกว่าทำบาปก็จะไปอยู่ในชั้นของสวรรค์
ไปเป็นเทพชั้นต่างๆ จนกว่าอำนาจของบุญ
และบาปนี้หมดกำลังลง ก็จะไปเกิดใหม่ไปได้
ร่างกายอันใหม่ แล้วก็กลับมาเป็นมนุษย์ใหม่
มาทำมาหากินมาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องมา
ดิ้นรนต่อสู้มาหาความสุขที่มีอยู่ในโลกนี้
อีกรอบหนึ่ง

นี่คือความเชื่อของพวกที่เชื่อในเรื่องจิตวิญญาณว่าตายแล้วไม่สูญ ตายแล้วยังจะต้องไปต่อตามอำนาจของบุญหรือของบาป แล้วพอพ้นจากอำนาจของบุญหรือบาปก็จะกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ใหม่ แล้วก็มาทำอย่างเดิมอีก นี่คือความเชื่อของพวกที่เชื่อในเรื่องจิตวิญญาณในระดับที่เรียกว่าปุถุชน คือผู้ที่ไม่รู้ว่าจิตวิญญาณนี้สามารถพัฒนาให้ขึ้นสูงไปกว่าระดับของปุถุชนได้ คือระดับของพระอริยบุคคล เรื่องระดับของพระอริยบุคคลนี้ก็ต้องรอให้มีคนฉลาดมากค้นพบเรื่องระดับจิตของพระอริยบุคคล บุคคลนั้นก็คือพระโพธิสัตว์ คือผู้ที่ได้บำเพ็ญบารมีต่างๆ มาจนแก่กล้าพอที่จะมองทะลุเมฆหมอกของโมหะอวิชชาที่ปิดบังไม่ให้เห็นระดับจิตของพระอริยบุคคลก็จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา ผู้ที่รู้ว่าจิตนั้นนอกจากระดับปุถุชนที่เวียนว่ายตายเกิดในไตรภพแล้วนี้ ยังมีจิตที่สูงกว่าจิตที่ต้องเวียนว่ายตายเกิดในไตรภพคือ

**คำตอบของชีวิต
ก็คือเกิดมาเพื่ออะไร
เกิดมาเพื่อหยุดการเกิด
และการจะหยุดการเกิดได้
ก็ต้องสร้างบารมี**

พระสุเมธ อภิปิชา

จิตของพระอริยบุคคลตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไป พระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี พระอรหันต์ นี่คือระดับจิตของพระอริยบุคคลที่อยู่สูงกว่าจิตของปุถุชน เพราะว่าเป็ นจิตที่สามารถหลุดออกจาก การดึงดูดของวัฏสงสาร ของไตรภพ ของโลกแห่งการเวียนว่ายตายเกิดได้ หลุดออกไปตามขั้น ตามลำดับ ขั้นที่ ๑ คือขั้นพระโสดาบัน ท่านก็หลุดภายใน ๗ชาติเป็นอย่าง มาก ท่านยังไม่ได้หลุดทันที ทันใด ท่านเริ่มหลุดออกไป ท่านได้ลดโอกาสที่จะกลับมาเวียนว่ายตายเกิดในไตรภพเหลือไม่เกิน ๗ชาติ เป็นอย่างมาก แล้วพอท่านยกระดับจิตให้ขึ้นสู่ระดับที่ ๒ ของพระอริยบุคคล คือขั้นพระสกิทาคามี จิตของท่านก็กลับมาเวียนว่ายตายเกิดในกามภพเพียงชาติเดียว แล้วพอยกระดับจิตขึ้นสู่ระดับที่ ๓ ได้ จิตก็จะไม่กลับมาเวียนว่ายตายเกิดในกามภพ แต่จะไปเกิดในรูปภพหรืออรูปภพ แล้วพอได้ขั้นที่ ๔ คือขั้นพระอรหันต์ จิตก็จะหลุดออกจากไตรภพอย่างสมบูรณ์ ไม่ต้องกลับมาเวียนว่ายตายเกิดใน กามภพ ในรูปภพ และในอรูปภพอีกต่อไป ไปอยู่ที่พระนิพพาน ซึ่งเป็นที่อยู่ของพระพุทธเจ้าและ พระอรหันตสาวกทั้งหลาย

นี่คือระดับที่จิตทุกดวงสามารถที่จะยกระดับพัฒนาขึ้นไปจากระดับปุถุชนให้ขึ้นไปสู่ระดับ พระอริยบุคคลได้ แต่การที่จะขึ้นไปได้นี้จะต้องมีผู้บอกทาง ต้องมีผู้มาตรัสรู้ธรรมคืออริยสัจ ๔ ที่จะ เป็นเครื่องมือที่จะปลดเปลื้องจิตของปุถุชนนี้ให้หลุดออกจากแรงดึงดูดของไตรภพได้ ก็จะหลุดไปเป็น ขั้นๆ ขั้นโสดาบัน ขั้นสกิทาคามี ขั้นอนาคามี และขั้นอรหันต์ ตามขั้นของการปฏิบัติ อันนี้ต้องมีศาสนาพุทธ ต้องมีคำสั่งคำสอน มีพระพุทธเจ้าหรือมีพระอริยสงฆ์สาวกเป็นผู้ชี้บอกทาง ถ้ามาเกิดในยุคที่ไม่มี พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อยู่ในโลกนี้ก็จะไม่มีวันรู้ได้ด้วยตนเองว่าจิตวิญญาณของตนนี้จะหลุด ออกจากไตรภพได้อย่างไร แต่พอได้มาเกิดในยุคที่มีพระพุทธศาสนา มีพระพุทธเจ้าหรือมีพระธรรม คำสอน หรือมีพระอริยสงฆ์สาวกองค์ใดองค์หนึ่ง ก็จะสามารถเรียนรู้วิธีที่จะยกระดับจิตให้สูงขึ้นให้ หลุดออกจากกองทุกข์แห่งการเวียนว่ายตายเกิดได้ สำหรับผู้ที่ได้มาเกิดในยุคที่มีพระพุทธศาสนาอย่าง พวกเรานี้ พวกเราจึงมีคำตอบของคำถามที่ยากต่อการหาคำตอบว่าเกิดมาทำไม ถ้าไม่มีพระพุทธศาสนา ก็จะหาคำตอบไม่ได้ ก็จะต้องอยู่ไปทำไปตามความรู้สึกนึกคิด ความรู้สึกนึกคิดของปุถุชนก็คือการหา ความสุขจากสิ่งต่างๆ ที่มีอยู่ในโลกนี้ เช่น ลาภ ยศ สรรเสริญ และรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะชนิดต่างๆ แต่ก็หาได้ในกรอบจำกัด ในกรอบของความสามารถของร่างกาย พอร่างกายเจ็บ ร่างกายแก่ ร่างกายตาย

ก็จะไม่สามารถหาความสุขได้ ก็จะเป็นช่วงที่จะต้องเจอกับความทุกข์ ดังนั้นเมื่อเห็นความเป็นจริงของชีวิตเราแล้วพบว่าเมื่อเกิดมาแล้วถ้ามีร่างกาย นอกจากจะมีความสุขผ่านทางร่างกายแล้ว ก็จะต้องมีความสุขตามมาด้วยทุกคน ไม่ว่าจะเกิดมารวยหรือจน มาใหญ่หรือไม่ใหญ่ก็ตาม ทุกคนจะต้องเจอกับความทุกข์ของความแก่ ของความเจ็บ ของความตาย ของการพลัดพรากจากสิ่งที่เรารักกัน และต้องมาทุกข์กับภัยต่างๆ ที่มารังควานที่ทำให้จิตใจนี้ต้องทุกข์อยู่เรื่อยๆ ดังนั้นการมาเกิดนี้จึงเป็นการมาเจอความทุกข์มาหาความทุกข์กัน ผู้ที่ไม่อยากจะเจอความทุกข์นี้รู้ว่าต้องไม่มาเกิดเท่านั้น คือพระพุทธเจ้ากับพระอรหันตสาวกทั้งหลาย ท่านเห็นด้วยปัญญาของท่านแล้วว่าการเกิดนี้เป็นทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย การพลัดพรากจากกันนี้เป็นทุกข์ ถ้าเกิดแล้วเจอความแก่ เจอความเจ็บ เจอความตาย เจอการพลัดพรากจากกันทุกคน ถ้าไม่อยากจะทุกข์ก็ต้องไม่มาเกิดเท่านั้น นี่ก็จะได้คำตอบจากพระพุทธศาสนาว่าเกิดมาทำไม เกิดมาเพื่อดับทุกข์นั่นเอง การที่จะดับทุกข์ต้องไม่กลับมาเกิดเท่านั้นเอง นี่แหละคือคำตอบของคำถามที่คนบางคนอาจจะถามว่าเกิดมาทำไม เกิดมาแล้วเดี๋ยวก็ต้องตายไปทำอะไรได้มากได้น้อยเท่าไร พอตายไปก็หายไปหมด พอตายไปก็ไม่รู้จะเกิดอะไรขึ้นต่อมา ผู้ที่ไม่เชื่อเรื่องจิตวิญญาณก็คิดว่าตายไปแล้วก็สูญจบ ผู้ที่เชื่อเรื่องจิตวิญญาณก็เชื่อว่าไปต่อ ไปสวรรค์ ไปนรก ตามอำนาจของบุญของบาป แต่ผู้ที่ได้มาพบกับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ก็จะได้ความรู้เพิ่มเติมว่าตายไปแล้วนี้ไม่สูญ ตายไปแล้วนอกจากการไปนรกไปสวรรค์ ยังมีที่ไปอีกที่หนึ่งคือพระนิพพาน คือที่ๆ ไม่ต้องกลับมาเกิดแก่เจ็บตายอีกต่อไป เป็นที่ๆ ดีที่สุดของจิตวิญญาณของสัตว์โลกทุกชนิด ถ้าตราบได้ยังมีการเกิดอยู่ในไตรภพอยู่ ตรานั้นก็ยังต้องมีการแก่ การเจ็บ การตายอยู่เสมอ แต่ถ้าสามารถที่จะหลุดออกจากไตรภพได้ สามารถเข้าสู่พระนิพพานได้ จิตก็จะไม่ต้องกลับมาเจอกับการเกิด แก่ เจ็บ ตาย อีกต่อไป

ดังนั้นถ้าได้ศึกษาคำสอนของพระพุทธศาสนาแล้ว ก็จะได้คำตอบว่าการมาเกิดนี้ก็เพื่อมาหยุดการเกิดนี้เอง เพราะการเกิดเป็นทุกข์ ถ้าไม่เกิดก็จะไม่มีทุกข์ ถ้ายังหยุดการเกิดไม่ได้ก็ต้องเจอความทุกข์ไปเรื่อยๆ เพราะพอตายไปแล้วก็ต้องกลับมาเกิดใหม่อีก เพียงแต่ว่าจะเกิดช้าเกิดเร็วก็ขึ้นอยู่กับบุญหรือบาปที่ได้ทำไว้ว่ามากหรือน้อย ต้องไปรับผลบุญผลบาปก่อนแล้วถึงจะกลับมาเกิดใหม่ พอมาเกิดแล้วก็ต้องมาทุกข์กับร่างกาย มาทุกข์กับภัยต่างๆ ทุกข์กับความแก่ ความเจ็บ ความตายต่อไป

แต่ถ้าได้มาพบกับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ก็จะได้รู้จักวิธีที่จะทำให้ดวงวิญญาณคือจิตใจไม่ต้องกลับมาเกิด แก่ เจ็บ ตาย อีกต่อไป และรู้ว่าวิธีที่จะทำให้การไม่กลับมาเกิด แก่ เจ็บ ตายนี้ทำอย่างไร ก็คือต้องทำลายเหตุที่ดึงดูดให้จิตวิญญาณกลับมาเกิด แก่ เจ็บ ตาย นั้นเอง เหตุที่ดึงดูดให้จิตวิญญาณกลับมาเกิด แก่ เจ็บ ตาย ก็คือตัณหา ๓ ประการด้วยกัน เรียกว่า กามตัณหา ความอยากในกาม ก็จะดึงดูดจิตวิญญาณให้มาเกิดในกามภพ ภวตัณหา ความอยากมีภวะที่สงบสุข ก็จะดึงดูดจิตวิญญาณให้มาเกิดในรูปภพ วิภวตัณหา ความอยากที่มีความสุขโดยไม่มีอะไร ก็จะทำให้จิตวิญญาณกลับมาเกิดในอรุณภพ มี ๓ ภพด้วยกันในไตรภพ

การที่จะทำให้ไม่ต้องกลับมาเกิดในไตรภพนี้ก็ต้องทำลายตัณหาทั้ง ๓ นี้ให้ออกไปจากใจให้ได้ และเครื่องมือที่จะทำลายนี้ พระพุทธเจ้าก็ได้ทรงบำเพ็ญมาเป็นเวลาอันยาวนานที่เรียกว่า บารมี ๑๐ พระโพธิสัตว์ คนที่ต้องการที่จะยุติการเวียนว่ายตายเกิดและไม่มีใครสอน ต้องไปบำเพ็ญบารมีด้วยตนเอง ในแต่ละภพแต่ละชาติที่มาจากเกิด อย่างที่เราคงได้ยินเรื่องพระเจ้า ๑๐ ชาติ นี่คือชาติต่างๆ ที่พระโพธิสัตว์ที่จะมาเป็นพระพุทธเจ้าของพวกเราได้ทรงบำเพ็ญบารมีชนิดต่างๆ เช่น ไปเกิดเป็นพระมหาชนกก็ต้องบำเพ็ญวิริยบารมี ไปเกิดเป็นพระเวสสันดรก็บำเพ็ญทานบารมี ดังนั้นผู้ที่ต้องการที่จะยุติการเวียนว่ายตายเกิดจำเป็นที่จะต้องบำเพ็ญบารมีต่างๆ เหมือนกับที่พระพุทธเจ้าของเราได้บำเพ็ญมา เพราะถ้ามีบารมีครบ ๑๐ ประการ บารมีเหล่านี้จะมีอำนาจที่จะมาทำลายความอยากทั้ง ๓ ประการ ความอยากที่จะดึงดูดใจให้มาเกิดในไตรภพได้ ความอยากในกาม ความอยากมีความสุขจากความสงบ ความอยากมีความสุขจากความสงบที่เกิดจากความว่างเปล่า อันนี้ต้องทำลายมันด้วยบารมีต่างๆ ดังนั้นคำตอบของชีวิตก็คือเกิดมาเพื่ออะไร เกิดมาเพื่อหยุดการเกิดและการจะหยุดการเกิดได้ก็ต้องสร้างบารมี จึงเป็นที่มาของคนต่างๆ ที่สร้างบารมีกัน คนบางคนก็สร้างเมตตาบารมี บางคนก็สร้างทานบารมี บางคนก็สร้างศีลบารมี บางคนก็สร้างเนกขัมมบารมี บางคนก็สร้างอุเบกขาบารมี บางคนก็สร้างปัญญาบารมี นี่คือบารมีต่างๆ ที่จะต้องสร้างขึ้นมาให้สมบูรณ์ เพราะถ้าได้บารมีเหล่านี้แล้วก็มีกำลังที่จะหยุดความอยาก ทำลายความอยากทั้ง ๓ ที่เป็นตัวที่คอยดึงดูดใจให้กลับมาเกิด แก่ เจ็บ ตาย ในไตรภพอยู่เรื่อยๆ ได้ และการที่จะสร้างบารมีเหล่านี้ได้ก็จำเป็นจะต้องมีบารมีสนับสนุน เครื่องมือสนับสนุนคือ อธิฐานบารมี สัจจบารมี วิริยบารมี และขันติบารมี ถ้าไม่มีเครื่องมือเหล่านี้ก็ไม่มีกำลังที่จะไปสร้าง

เมตตาบารมี ทานบารมี ศีลบารมี และบารมี
อื่นๆ ได้ จำเป็นจะต้องมีอธิษฐานก่อน อธิษฐาน
คืออะไร คือความตั้งใจ หรือความตั้งใจเป้าหมาย
ของชีวิต ชีวิตนี้เราเกิดมาเพื่อสร้างบารมีต่างๆ
ต้องตั้งใจเป้าหมายเอาไว้ จะตั้งใจเป้าหมายจะสร้าง
ทานบารมี เช่นจะใส่บาตรทุกวัน อย่างนี้ก็เรียก
ว่าเป็นการตั้งใจเป้าหมายเพื่อจะสร้างบารมี ต้องมี
ความตั้งใจก่อน ถ้าไม่มีความตั้งใจก็จะปล่อยให้
ใจไหลไปตามอารมณ์ความรู้สึกนึกคิด วันไหน
อยากจะใส่บาตรก็ใส่ วันไหนไม่อยากจะใส่บาตร
ก็ไม่ใส่ บางวันขี้เกียจ บางวันไม่อยากจะลุกขึ้น
มาใส่บาตรก็ไม่ใส่ แต่ถ้ามีอธิษฐานมีความตั้งใจ
ว่าจะใส่บาตรทุกวัน ยกเว้นไม่มีเงินที่จะซื้อ
ข้าวใส่ หรือเจ็บไข้ได้ป่วย คือถ้าเป็นเหตุสุดวิสัยนี้
ทำไม่ได้เท่านั้น แต่ถ้าทำได้นี้จะต้องทำให้ได้
นี่คือเป้าหมายของการสร้างบารมี เราต้องตั้ง
เป้าหมายขึ้นมาในใจของเราว่าต่อไปเราจะทำ
เราจะสร้างบารมีชนิดนั้นชนิดนี้ขึ้นมา แล้วการ
ที่จะทำให้การตั้งใจเป้าหมายของเราไม่ล้มเหลว
เราก็ต้องมีสัจจบารมี สัจจะก็คือความจริงใจ
ไม่หลอกลวงตัวเอง ไม่ใช่ตั้งใจเป้าหมายไว้แล้วก็
ทำเป็นลืมไป ถึงเวลาใส่บาตรก็ลืมไป นี่แสดงว่า
ไม่มีความจริงใจ พอตั้งแล้วลืมหืมเหมือนกับ
ไม่ได้ตั้งก็ไม่ได้ทำ ไม่ได้สร้างบารมีตามที่ควร
จะสร้างกัน ฉะนั้นผู้ที่สร้างบารมีนั้นนอกจาก

ต้องมีอธิษฐานคือความตั้งใจแล้วก็ต้องมีสัจจะ คือความจริงใจ เพื่อที่จะได้ทำให้การตั้งอธิษฐานนี้แน่น
มั่นคง ไม่ล้มเหลว

เรามักจะได้ยินคำสองคำนี้ไปควบคู่กัน ตั้งสัจจอธิษฐาน มีสัจจะในการตั้งอธิษฐานของเราว่า
จะทำอะไรก็ต้องทำตามที่ได้ตั้งใจไว้ ถึงจะเรียกว่าสัจจะ ถ้าตั้งแล้วถึงเวลาเปลี่ยนใจ เช่น ขอเอาเงินนี้ไป
เที่ยวก่อน วันหลังค่อยมาใส่บาตร เปลี่ยนใจ ถ้ามีสัจจะแล้วไม่เปลี่ยนใจ ตั้งแล้วต้องทำตามที่ตั้งใจไว้
เหมือนคนบางคนนี้เวลาไปบนบานกับพระนี่ก็เหมือนกัน ถ้าหายจากโรคภัยไข้เจ็บจะมาบวช ๓ เดือน
พอหายแล้วลืมหรือว่าขอผ่อนขอต่อรองทีหลัง มาขอบวชทีละอาทิตย์ได้มัย ผ่อนส่งได้ไหม เวลาตั้งสัจจะ
เราพูดอย่างนั้นด้วยหรือเปล่านั้นจะขอผ่อนส่ง หรือว่าเราจะบวช ๓ เดือน แต่พอถึงเวลาเข้าจริงๆ มาขอ
ผ่อนส่ง ขอบวชเป็นผ้าขาวแทนได้ไหม ไม่บวชเป็นพระได้ไหม ก็เรื่องของคุณ คุณเป็นคนตั้งเงื่อนไขเอง
แล้วคุณไปเปลี่ยนเงื่อนไข คุณก็ไม่มีสัจจะ คุณก็โกหกหลอกลวงตัวเอง อย่างนี้คุณก็จะทำอะไรไม่สำเร็จ
ฉะนั้นเวลาคุณตั้งสัจจะตั้งเงื่อนไขขึ้นมาแล้ว คุณต้องทำตามเงื่อนไขที่คุณตั้งใจไว้ เรียกว่าการมีสัจจะ

เหมือนพระพุทธเจ้าตอนที่นั่งอยู่ใต้โคนต้นโพธิ์ พระองค์ตั้งสัจจอธิษฐาน อธิษฐานไม่ได้ขอให้ตรัสรู้
อธิษฐานว่าขอให้ภavanaเจริญสมถภาวนา วิปัสสนาภาวนา จนกว่าจะมีดวงตาเห็นธรรมขึ้นจนกว่าจะดับ
ความทุกข์ที่มีอยู่ในใจให้หมดไปได้ ถ้ายังไม่บรรลु ถ้าเลือดในร่างกายมันจะเหือดแห้งก็จะปล่อยให้มัน
เหือดแห้งไป แต่จะไม่ลุกจากที่นั่งอันนี้ไปเป็นอันขาด จะลุกก็ต่อเมื่อได้พบสิ่งที่ต้องการแล้ว คือได้ตรัสรู้
ถึงพระนิพพานแล้ว ได้หลุดพ้นจากความทุกข์ต่างๆ แล้วเท่านั้น นี่แหละคืออำนาจของสัจจอธิษฐาน
ถ้าเราไม่มีสัจจอธิษฐาน ชีวิตเราก็จะโลเลไปเหมือนกับเรือที่ไม่มีหางเสือ สังเกตดู ถ้านั่งเรือไม่มีหางเสือ
เราก็จะบังคับมันไม่ได้ ไม่มีหางเสือ ไม่มีพายไว้คอยบังคับ มันก็จะไหลไปตามกระแสน้ำ แต่ถ้าเรามี
หางเสือ มีพาย เราก็สามารถบังคับให้เรือไหลไปตามทิศทางที่เราต้องการได้ ถึงแม้จะย้อนทวนกระแส
ของกระแสน้ำก็ยังทำได้ แต่ถ้าไม่มีหางเสือ ไม่มีพายไว้คอยบังคับเรือ เราก็จะต้องไหลไปตามกระแสน้ำ
ฉันใด ใจก็เหมือนกัน ถ้าใจไม่มีสัจจอธิษฐาน ใจก็จะไหลไปตามกระแสของอารมณ์ที่เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา
สามวันดีสี่วันชั่ว เวลาอารมณ์ดีก็ทำดีกัน เวลาอารมณ์ร้ายก็ทำเรื่องราวต่างๆ ใหวุ่นวายไปหมด อันนี้ก็
จะไม่ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง ทำบุญบ้างทำบาปบ้าง ยังสลับกันไปสลับกันมาอยู่ ก็จะไม่มีความที่จะ
ออกจากไตรภพได้ จะออกจากไตรภพไปได้นี้ต้องทำความดีอย่างเดียว ๑๐ ประการ ๖ ประการด้วยกัน

คือ เมตตาบารมี ทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมบารมี อุเบกขาบารมี ปัญญาบารมี ตามลำดับด้วย เพราะบารมีเหล่านี้เหมือนบันได มีความยากง่ายต่างกัน และต้องพึ่งพาอาศัยกัน บารมีอันแรกที่ต้องทำก่อนที่เราจะทำบารมีเหล่านี้ นอกจากมีอธิฐาน สัจจะแล้ว ก็ต้องมีวิริยะ ความขยันหมั่นเพียร พอตั้งใจแล้ว มีสัจจะแล้ว แต่ทำแบบทีละเล็กทีละน้อย ไม่มีความขยัน อันนี้ก็ไปไม่ถึงเป้าหมาย เพราะเดี๋ยวตายก่อน ต้องมีวิริยะ มีความเพียร บางท่านเพียรแบบเนสัชชิกเลย ถือ ๓ อริยาบถ เพื่อที่จะได้ไปถึงจุดหมายปลายทางให้เร็วที่สุด ไม่อยากจะเสียเวลาให้กับการหลับนอน การถืออริยาบถนี้เพื่อที่ป้องกันไม่ให้นอนมากเกินไป เพราะว่าถ้าเอนหลังนอนแล้วเดี๋ยวมันหลับยาว ก็ขอหลับอยู่ในท่านั่ง ทำเดิน หรือทำยืนนี้ มันก็จะหลับไม่นาน ถ้านั่งหลับเดี๋ยวคอพับ สักพักมันก็เมื่อยคอแล้ว เดี่ยวมันก็ต้องตื่นขึ้นมาแล้ว ชั่วโมงสองชั่วโมงก็ต้องลุกต้องตื่นแล้ว แต่ถ้านอนนั้นนอนยาว ๕-๖ ชั่วโมง ๗-๘ ชั่วโมงได้ สำหรับผู้ที่มีวิริยบารมีนี้จะเร่งความเพียรตลอดเวลา เพราะระลึกถึงความตายอยู่เรื่อยๆ เพราะรู้ว่าชีวิตนี้ไม่แน่นอน จะตายเมื่อไรนี้ไม่มีใครรู้ จะมีเหตุการณ์ที่จะมาทำลายชีวิตนี้ในอนาคตนี้ ไม่มีใครรู้ว่าจะมีอะไรมา อย่างโรคระบาดที่มีในตอนนี้ก็ไม่มีใครคิดว่ามันจะมีมาก่อน อยู่ดีๆ มันก็มาหาเรากัน ฉะนั้นถ้าคนที่ไม่ประมาทก็จะเร่งความเพียรอยู่ตลอดเวลา ก็ต้องมีวิริยบารมีสนับสนุนสัจจะกับอธิฐานบารมี แล้วนอกจากวิริยบารมีแล้ว เวลาเร่งความเพียรมันก็ต้องเจอกับอุปสรรคเกี่ยวกับความทุกข์ยากลำบาก ก็ต้องมีขันติบารมีมาช่วย ถ้าไปเจอกำแพง ไม่มีขันติที่จะเอาหัวชนกำแพง ไม่มีความอดทน ก็หยุดชะงักอยู่ตรงนั้น ไปไม่ได้ แต่ถ้ามีขันติมีความอดทน เดียวก็ฟันฝ่าอุปสรรคที่ขวางกั้นได้ เพราะถ้ามีความอดทนแล้วจะไม่มีคำว่าถอย จะไม่มีคำว่ายอมแพ้ จะสู้ไม่ถอยนั่นเอง

นี่คือผู้ที่จะสร้างบารมีที่จะสร้างบารมีต่างๆ นี้ จำเป็นต้องใช้เครื่องมือ ๔ ชนิดนี้เป็นเครื่องมือ บารมี ๔ ชนิดนี้ คือ อธิฐานบารมี ตั้งเป้า สัจจบารมี ความจริงใจกับการตั้งเป้า วิริยบารมี ความขยันหมั่นเพียรที่จะทำตามที่ตั้งเป้าไว้ ขันติบารมี มีความอดทนต่อสู้กับความยากลำบากที่เป็นอุปสรรคของการดำเนิน พอมิบารมีทั้ง ๔ นี้แล้วก็สามารถที่จะเจริญเมตตาบารมีได้ ทำเจริญเมตตาบารมีก่อน เพราะว่าเมตตาบารมีนี้เรามีกันอยู่แล้วในใจของพวกเราทุกคน เพียงแต่ว่าเมตตาของเรายังไม่ครอบคลุมเท่านั้นเอง ยังเป็นเมตตาแบบเลือกอยู่ คนไหนที่เรารักเราชอบเราเมตตาเขา แต่คนไหนที่เราเกลียดเราชังนี้ เราเมตตาไม่ออก ฉะนั้นเราก็ต้องมาแก้ตรงนี้เท่านั้นเอง ส่วนที่เรามีแล้วเราก็ทำต่อไป เราก็มีความเมตตากับคนที่เรารักคนที่เราชอบอยู่แล้ว

ฉะนั้นการสร้างความเมตตาตามันไม่ยาก เรามีอยู่แล้ว เพียงแต่ต้องขยายให้มันกว้างออกไป ต้องเมตตา กับคนที่เราไม่ชอบให้ได้ เช่นคนที่ทำให้เราโกรธทำให้เราเสียใจ เราก็ต้องใช้การให้อภัย คือการไม่จองเวร เป็นการทำให้เราสามารถแผ่เมตตาให้กับเขาได้ ถ้าเรายกโทษให้เขาได้ ไม่จองเวรจองกรรม เราก็จะไม่โกรธไม่เกลียดเขา เราก็จะมีความเมตตาให้กับเขาได้ แล้วถ้าตอนนี้เขาตกทุกข์ได้ยากลำบาก ถึงแม้ว่า เขาอาจจะทำอะไรให้เราโกรธให้เราเสียใจ แต่ถ้าเราให้อภัยเขาแล้ว เราก็ยินดีที่จะช่วยเหลือเขาให้มีความสุข กับเขา นี่คือข้อที่ ๑ ที่เราทำกัน เพราะมันไม่ต้องมีอะไร มันมีอยู่ในใจของเรา เรามีเมตตาอยู่แล้ว เพียงแต่พัฒนาหรือขยายให้มันใหญ่โตขึ้น ให้มันกระจายไปเป็น สัพเพ สัตตา ให้ได้ สัพเพ สัตตา แปลว่าอะไร สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง สัตว์นี้ไม่หมายถึงสัตว์เดรัจฉาน หมายถึงสัตว์โลกที่เวียนว่ายตายเกิด

ในไตรภพ ก็หมายถึงสัตว์ทุกชนิด เทวดาก็เป็นสัตว์อย่างหนึ่ง พรหมก็เป็นสัตว์อย่างหนึ่ง พระอริยบุคคล ยกเว้นพระอรหันต์ก็ยังเป็นสัตว์อย่างหนึ่ง หรือมนุษย์ก็เป็นสัตว์อย่างหนึ่ง สัตว์เดรัจฉานก็เป็นสัตว์อย่างหนึ่ง พวกภูตผีปีศาจ เปรต ผีต่างๆ ก็เป็นสัตว์อย่างหนึ่ง เราต้องแผ่เมตตาให้สรรพสัตว์ทั้งหลาย ทั้งปวง เรียกว่า สัพเพ สัตตา จะสัตว์สุนัข จะสัตว์เดรัจฉาน ก็ให้ความเมตตาไปกับเขา ถ้าช่วยเหลือเขาได้ ก็ช่วยเหลือเขา บางที่เขาตกทุกข์ได้ยากลำบาก เช่น ไปปล่อยนกปล่อยปลา ก็เป็นการแผ่เมตตา เป็นการเจริญเมตตาบารมี สัพเพ สัตตา ไม่เลือกเฉพาะทำกับคนที่เรารัก ทำกับคนที่เป็นลูกหลานเรา เป็นครอบครัวเรา แต่เราทำกับคนที่เขาเดือดร้อน หรือทำกับศัตรูของเรา คนที่เราเคยเกลียดเขา เราก็เปลี่ยนเสีย ยกอกยให้เขาไป แล้วพอมีเหตุการณ์ที่จะต้องไปให้ความเมตตาไปกับเขาก็ไป เช่น วันเกิดเขาก็เอาของขวัญไปให้เขาชะหน่อย ถ้ายังอยู่ร่วมกัน ยังมีความสัมพันธ์กันอยู่ ต้องพบปะกัน ก็ให้แผ่เมตตาต่อกัน นี่ข้อที่ ๑ เพราะว่าถ้าเรามีความเมตตาแล้วเราก็จะสร้างข้อที่ ๒ ได้ คือ ทานบารมี ทานบารมีก็คือการให้ การแบ่งปัน ธรรมดาเราก็จะให้คนที่เรารักเราชอบ ยินดีวันเกิดคนที่รักนี้ ซื้อข้าวของมาให้เขา ซื้อเค้กซื้อเค้กมาให้เขาเป่า เพราะเรารักเขา เรามีความเมตตาไปกับเขา แต่ถ้าต่อไปเรามีสัพเพ สัตตา เราเมตตาต่อคนทุกคน สัตว์ทุกชนิด ถ้าเรามีโอกาสที่จะต้องให้ทานกับผู้ใด เราก็จะให้ได้อย่างไม่มีความรู้สึกตะขิดตะขวงใจ เราก็จะสามารถทำทานได้อย่างกว้างขวาง ไม่เลือกจำเพาะเจาะจง บางคนเลือกจะทำทานกับพระ ทำบุญกับพระ แต่ถ้ากับขอทานกับคนยากไร้ก็ไม่ทำ เพราะคิดว่าไม่ได้บุญ อันนี้เป็นความเข้าใจผิด การทำทานไม่ว่าจะทำกับใครนี้ได้บุญทั้งนั้น คือได้ความสุขใจ โดยเฉพาะทำแบบที่เราชอบ เราชอบสุนัขเราก็ทำกับสุนัข เวลาเห็นสุนัขเขาได้รับความสุขจากเรา เราก็จะมีความสุข ถ้าเราชอบไถ่ชีวิตของวัวควาย เราก็ไปไถ่ชีวิตให้เขา เวลาเห็นเขาได้มีชีวิตอยู่ต่อก็ทำให้มีความสุขใจขึ้นมา แต่ถ้าเราชอบสร้างโบสถ์ก็ไปสร้างโบสถ์ก็ได้ เห็นโบสถ์แล้วสวยงาม เห็นที่ไรก็มีความสุขใจ ก็ทำไปได้ทั้งนั้น นี่คือนานบารมีที่จะตามมาจากเมตตาบารมี ถ้าไม่มีเมตตาบารมี มันจะทำไม่ออก มันเกลียดคนนั้นเกลียดคนนี้ เกลียดสิ่งนั้นเกลียดสิ่งนี้ มันก็ไม่ทำ แต่พอมีเมตตา กับสรรพสัตว์แล้ว ไม่เกลียดใคร ไม่ชังใคร คิดว่าเป็นเพื่อนเกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกัน ถ้าเป็นนักโทษก็เหมือนอยู่ในคุก เดียวกัน ก็พอช่วยเหลือกันได้ พอให้แบ่งปันความสุขให้กันได้ก็แบ่งกันไป มีเงินทองมากเหลือเกิน เหลือใช้เก็บไว้ในกระเป๋ามันก็เป็นกระดาด แต่พอไปแจกจ่ายคนที่เขาทุกข์ยากเดือดร้อนมันก็กลายเป็นความสุขใจอิ่มใจขึ้นมา เป็นบุญขึ้นมา เป็นบารมีขึ้นมา ยกตัวอย่างบารมีของพระเวสสันดร ท่านก็

แจกหมด ใครต้องการอะไร ใครมาขออะไร มีก็ให้ไม่หวง แม้แต่ลูกก็ให้ ด้วยอำนาจของท่านบารมีของท่าน ทำให้ท่านนี้เวลาตายไปก็ไปเกิดบนสวรรค์ แล้วพอกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ก็มาเกิดเป็นราชโอรส

นี่คืออานิสงส์ของท่าน ทำไว้แล้วไม่สูญหาย มันจะรอเราอยู่ในภพหน้าชาติหน้า ถ้าเรายังไปไม่ถึงนิพพาน ถ้าเรายังต้องกลับมาเกิดอีก ภพหน้าชาติหน้าเราจะมีฐานะดีกว่าเก่า เรื่องการเงินการทองนี้จะดีกว่าเก่า เพราะว่าเงินทองที่เราใช้ในการทำบุญทำทานนี้เป็นเหมือนการลงทุน มันจะส่งผลเวลาที่เรากลับมาเกิดใหม่ เช่นเจ้าชายสิทธัตถะนี่เอง แล้วก็เป็นการทำให้ไม่ยึดติดด้วย ผู้ที่ทำทานนี้จะไม่ยึดติดกับทรัพย์สมบัติชั่วของเงินทอง มีโอกาสทำทานต่อเมื่อไรก็จะทำต่อ มีโอกาสจะต้องสละราชสมบัติหรือออกบวชก็ทำได้อย่างง่ายดาย ไม่มีความหวง ไม่มีความรู้สึกเสียดายในการเป็นเจ้าชายในการมีทรัพย์สมบัติของเจ้าชายเลย เมื่อเห็นว่าจำเป็นที่จะต้องไปสร้างบารมีขึ้นไป คือเนกขัมมบารมี อุเบกขาบารมี แล้วก็ปัญญาบารมี คือฐานะของนักบวชนั่นเอง

พอเราทำทานบารมีได้แล้ว เราจะไม่ยึดติดกับเงินทอง แล้วก็จะทำให้เราเจริญศีลบารมีได้ เพราะศีลบารมีนี้เกิดจากใจที่มีความเมตตา มีทานนั่นเอง ก็จะไม่คิดอยากจะเบียดเบียนใคร คนที่ทำบุญทำทานนี้จะไม่คิดเบียดเบียนใคร ฉะนั้นการรักษาศีลก็จะตามมาอย่างง่ายดาย ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดประเวณี ไม่พูดปด ไม่ดื่มสุรายาเมา เป็นต้น ก็จะเป็นคนที่มีศีลบริสุทธิ์ในฐานะของผู้ครองเรือน แล้วถ้าอยากจะเริ่มฝึกหาความสุขแบบนักบวชก็สามารถสร้างบารมีขึ้นไปได้ คือเนกขัมมบารมี คือการออกจากการหาความสุขทางกาม ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ด้วยการไปถือศีล ๘ นั้นเอง

การถือศีล ๘ นี้เรียกว่าเป็นการสร้างเนกขัมมบารมี ความจริงญาติโยมผู้หญิงที่มาบวชนุ่งขาวห่มขาวนี้ควรจะเรียกว่ามาบวชเนกขัมมะ แต่มักจะไม่รู้กันว่า มักจะเรียกบวชพราหมณ์กัน บวชพราหมณ์ก็เหมือนกัน เพราะผู้ที่เจริญเนกขัมมบารมีก็จะได้อานิสงส์เป็นพราหมณ์ ก็เรียกว่าบวชพราหมณ์ ความจริงเรียกว่าบวชเนกขัมมะ คือละเว้นการหาความสุขจากการเสพกาม จากศีลข้อ ๓ ก็เปลี่ยนจากกาเมเป็นอพรหมจริยา ไม่ร่วมหลับนอนกับใครทั้งนั้น แล้วก็ไม่ได้หาความสุขจากการดื่มการรับประทานอาหารมากเกินไปเกินความต้องการของร่างกาย ก็เอาแค่เพียงวันก็พอ เรื่องของการดื่มการรับประทาน

อาหารให้กับร่างกาย แล้วก็ไม่หาความสุข
จากมหรสพบันเทิงต่างๆ และการเสริมสวย
ความงามทางร่างกาย เพราะนี่เป็นความสุข
เป็นความสุขที่ได้สัมผัสด้วยตา หู จมูก ลิ้น กาย
นี้เอง เพื่อที่จะได้มีเวลา เพื่อที่จะได้ไปสร้าง
บารมีอีกขั้นหนึ่ง คืออุเบกขาบารมี อุเบกขา-
บารมีนี่เป็นการทำใจให้สงบ เมื่อใจสงบแล้ว
จะมีอุเบกขาบารมี ใจจะเป็นกลางใจจะไม่รัก
ไม่ชัง ไม่กลัว ไม่หลง จะมีกำลังที่จะฝืน
ความอยากได้ เวลาเกิดความอยากนี้ ถ้ามี
อุเบกขาบารมี ใจจะไม่รู้สึกทรมาน ใจจะรู้สึก
เฉยๆ ไม่เดือดร้อน แต่ถ้าไม่มีอุเบกขา เวลา
เกิดความอยากแล้วใจจะดิ้นรนขึ้นมาทันที
จะรู้สึกหงุดหงิด จะรู้สึกเหงา รู้สึกว่าแห้ว
เศร้าสร้อยขึ้นมาทันที แต่พอมีอุเบกขาบารมี
ก็จะฝืนความอยากได้ พอใจมีความสุขในตัวเอง
จากการมีอุเบกขาบารมี เพียงแต่ว่าอุเบกขา-
บารมีที่ได้นี้ยังเป็นอุเบกขาแบบชั่วคราว
ถ้าออกจากสมาธิมานานๆ เข้า อุเบกขาบารมี
นี้ก็จะจางหายไป ก็ต้องกลับเข้าไปในสมาธิใหม่
เพื่อเสริมสร้างบารมีใหม่ ถ้าอยากจะทำให้
อุเบกขานี้ถาวร ก็ต้องสร้างบารมีตัวสุดท้าย
ก็คือปัญญาบารมี เพราะถ้ามีปัญญาบารมี
ปัญญานี้จะสามารถไปทำลายความอยากได้
ทำลายความอยากที่มีอยู่ในหมดไปได้ เพราะ

ความอยากนี้เกิดจากความหลง คือการเห็น
ความสุขอย่างเดียวนในสิ่งที่อยากได้ แต่ไม่รู้ว่
นอกจากความสุขที่ได้จากสิ่งที่อยากได้แล้ว
ก็จะมีความสุขความทุกข์ตามมาด้วย เพราะสิ่ง
ที่ได้มาไม่ว่าจะเป็นอะไร มันจะต้องมีวันเสื่อมมี
วันเปลี่ยนแปลง จากดีก็จะกลายเป็นของไม่ดีไป
กลายเป็นของเสียของเน่าไป เช่น อาหารที่
รับประทาน ถ้าดูอาหารในจานมันก็จะเกิด
ความอยากรับประทานขึ้นมาก แต่พอไปดูอาหาร
ที่กลายเป็นของบูดเน่าแล้ว เช่น เป็นอุจจาระ
ออกมาแล้ว มันก็จะทำให้ความอยาก
รับประทานอาหารนั้นหายไปได้ นี่คือเรื่องของ
ปัญญาบารมี ต้องมีอีกมุมหนึ่ง มองมุมกลับ
หรือมองอีกด้านหนึ่งของสิ่งต่างๆ ที่อยากได้กัน
ว่ามันไม่ได้เป็นสุขอย่างเดียว มันไม่ดีอย่างเดียว
มันไม่สวยงามอย่างเดียว ต่อไปเมื่อวันเวลา
ผ่านไปมันจะต้องเปลี่ยนไป มันจะต้องกลาย
เป็นของไม่ดีในที่สุด กลายเป็นของเน่า
ของเหม็นไปถ้าเป็นอาหาร ถ้าเป็นร่างกายก็
เป็นซากศพไป เป็นซากศพก็กลายเป็นของเน่า
ของเหม็นไป หรือถ้าดูเข้าไปในภายใต้ผิวหนัง
ก็จะเห็นของไม่สวยไม่งามต่างๆ ที่มีอยู่ใน
ร่างกาย นี่คือสุภะ เป็นการเจริญปัญญา
ให้เห็นส่วนที่ไม่น่าดูน่าชมของร่างกาย หรือ
ไม่น่าดูน่าชมของอาหาร หรือไม่น่าดูน่าชม

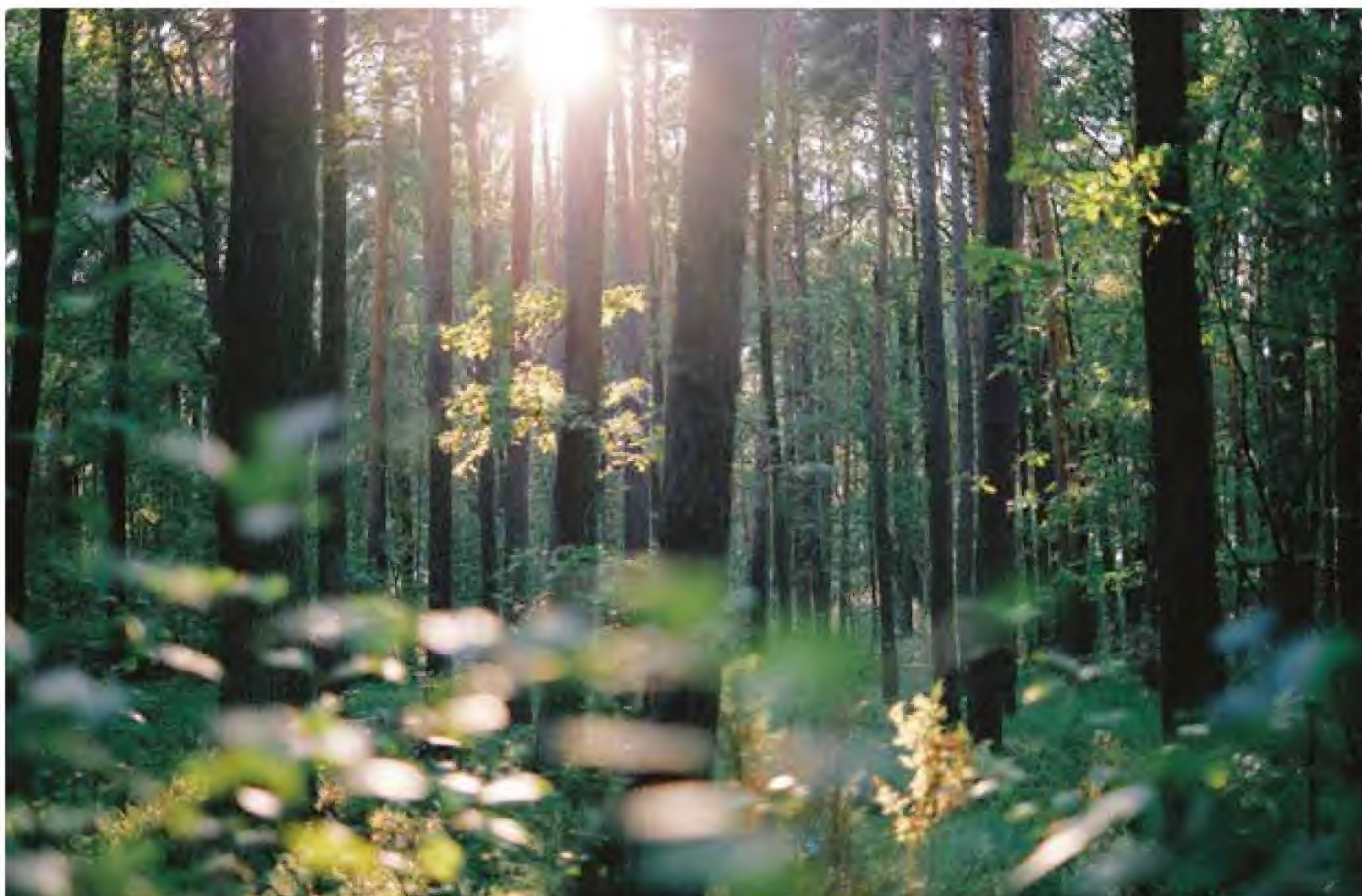

ของสิ่งต่างๆ สิ่งต่างๆ เวลาขึ้นมาใหม่ๆ มันสวยงาม ใช้ไปเรื่อยๆ เดี่ยวมันก็เก่าเดี๋ยวมันก็พัง รถยนต์ เวลาออกมาใหม่ๆ นี่สวยงาม วิ่งไปเรื่อยๆ เดี่ยวมันก็เสื่อม เดี่ยวมันก็พัง ต้องพิจารณาอนิจจังของ ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ มันจะทำให้ไม่มีความอยากได้อะไร เพราะรู้ว่าได้มาแล้วเดี๋ยวก็ต้องเสียไปหรือ หหมดไปหรือเปลี่ยนไป แล้วความสุขที่ได้ก็จะกลายเป็นความทุกข์ตามมาต่อไป

นี่คือการเจริญปัญญาบารมีเพื่อทำลายความอยากต่างๆ ที่มาสร้างความหงุดหงิด สร้าง ความรำคาญให้แก่ใจ เป็นตัวที่ดึงให้ใจต้องกลับมาเกิดในกามภพ ในรูปภพ และในรูปภพอยู่เรื่อยๆ พอมีปัญญามาพิจารณาเห็นไตรลักษณ์ของสิ่งต่างๆ ที่ความอยากต้องการแล้ว มันก็จะทำให้ความ อยากหายไป การอยากจะได้ความสุขจากกามก็หมดไป ความอยากจะได้ความสุขจากความสงบจากการ นั่งสมาธิก็หมดไป จากรูปฌานก็หมดไป จากอรุณฌานก็หมดไป เพราะเป็นความสุขแบบชั่วคราวทั้งนั้น สู้เอาความสุขแบบถาวรดีกว่า คือความสุขที่เกิดจากการไม่มีความอยาก พอใจไม่มีความอยากแล้ว ใจที่รู้สึกหิวโหย ใจที่รู้สึกขาดนั้นขาดนี้ มันจะหายไปหมด มันจะกลายเป็นใจที่อิ่มเอิบขึ้นมาตลอดเวลา เป็นใจที่เป็นสุขตลอดเวลา เรียกว่าเป็น พรหม สุขัง เป็นบรมสุขตลอดเวลา แล้วก็จะใจที่ไม่หิว ไม่มี ความอยากไปเกิดในไตรภพอีกต่อไป เพราะไม่มีกามตัณหา ไม่มีภวตัณหา ไม่มีวิภวตัณหา มาคอยดึงใจ ให้ไปเกิดต่อไปนั่นเอง

ใจที่ไม่เกิดก็เรียกว่านิพพาน ใจที่อยู่ที่นิพพานเป็นใจที่ไม่ต้องกลับมาเกิดอีกต่อไป เป็นใจ ของพระพุทธเจ้าและใจของพระอรหันตสาวกทั้งหลาย นอกนั้นต้องกลับมาเกิดอีก ถึงแม้ พระอริยบุคคลก็ยังต้องกลับมาเกิด เพียงแต่ว่ามีกรอบมีเวลา เช่น พระโสดาบันก็กลับมาเกิด ในกามภพแค่ ๗ชาติ ถ้าพระสกิทาคามีก็ชาติเดียว พระอนาคามีก็มาเกิดในรูปภพหรือ รูปภพ แล้วก็จะบรรลุเป็นพระอรหันต์ ก็จะไปอยู่ที่พระนิพพาน ที่ไม่มีการเวียนว่ายตายเกิด อีกต่อไป ไม่มีการเกิด เมื่อไม่มีการเกิดก็จะไม่มีความทุกข์ตามมา เพราะทุกข์ย่อมไม่มีแก่ ผู้ไม่เกิดเท่านั้น

นี่แหละคือคำตอบของชีวิตว่าเกิดมาทำไม เกิดมาเพื่อยุติการเกิดนั่นเอง เพราะการเกิดมันเป็นทุกข์ และการจะยุติการเกิดได้ก็ต้องหยุดความอยากทั้ง ๓ คือกามตัณหา ภวตัณหา และวิภวตัณหา และการจะหยุดตัณหาทั้ง ๓ นี้ได้ ก็ต้องมีบารมี ๑๐ มีอธิฐานบารมี มีสัจจบารมี มีวิริยบารมี มีขันติบารมี เพื่อที่จะเป็นเครื่องมือในการมาสร้างเมตตาบารมี ทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมบารมี และปัญญาบารมี พอสร้างบารมีเหล่านี้ได้ครบสมบูรณ์แล้วก็จะสามารถหยุดความอยากทั้งหลายได้ ยุติการกลับมาเวียนว่ายตายเกิดได้ ชีวิตก็ประสบความสำเร็จ ได้เป็นพระอรหันต์ ได้เป็นพระพุทธเจ้า นี่เป็นคำตอบของชีวิตของพวกเราทุกคน ถ้าไม่ต้องการที่จะกลับมาเวียนว่ายตายเกิดก็ต้องหยุดการเวียนว่ายตายเกิดได้ด้วยการสร้างบารมีกัน นี่ก็คือเรื่องราวที่เอามาฝากท่านในวันนี้ ●●●

ถ้าได้ศึกษาคำสอนของพระพุทธศาสนาแล้ว
ก็จะได้คำตอบว่า การมาเกิดนี้ก็เพื่อมาหยุดการเกิดนี้เอง
เพราะการเกิดเป็นทุกข์ ถ้าไม่เกิดก็จะมีทุกข์
ถ้ายังหยุดการเกิดไม่ได้ก็ต้องเจอความทุกข์ไปเรื่อยๆ

พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต